

Иван Вазов

На г-жа N

Напразно нашто време на изпит и съмнение
изпразни маловерно небесните селения
от нимфи, божества
и от богини красни морето обезлюди,
и из горите хладни дриадите прокуди:
за храм, за поклонение пак има същества.

Да, има между нази пак ангели прекрасни,
със погледи неземни, с души високи, ясни,
де господ сам сияй;
които на земята напомнюват небето,
които с нещо сладко изпълнюват сърцето
и правят го да моли, да мисли, да мечтай.

Кога приказваш нежно, гласът ти хармоничен
на някаква си песен от раят е приличен,
високият ти стан
е горд, красив и строен кат брязата планинска,
и твоя поглед сини в мечтателност богинска
неволно предизвиква ил песен, ил метан.

1883

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9728>]